

1920—21; der er Alderdomsunderstøttelser fra 1920—21, og der er fra indeværende Aar. Det hele udgør 10½ Mill. Kr., som Staten skyldte Københavns Kommune pr. 15. November. Der fragaar her en Andel fra Kommunen, som Kommunen har i Tilskud til den ekstraordinære Arbejdsløshed, saaledes at man derved kommer ned paa 8 857 171 Kr. 10 Ø. Jeg paaskønner selvfølgelig, at Staten har betalt noget af paa sin Gæld; det er glædeligt, at der, siden jeg sidst talte, er betalt et Par Millioner af — det har dog maaske virket, at dette et blev vet paapeget —, for vel er der en socialistisk Kommunalbestyrelse; men den kan dog heller ikke klare sig uden Penge, den skal ogsaa bruge Penge. Vi er meget kulante, og Staten faar Lov til at staa meget længe med sin Gæld; men en Gang imellem maa vi dog sige, at det er rigtigst, at den betaler noget ogsaa til Københavns Kommune, som den vel maa gøre det andre Steder. Hvis der altsaa havde været noget urigtigt i, hvad jeg forleden sagde i saa Henseende — den højtærede Indenrigsministers Udtalelser i Dag kunde jo tyde derpaa, da han talte om, at der var afbetalt 9 Mill. Kr. —, saa kunde Folk jo gerne tro, at nu var Gælden gaaet ned til en 2—3 Mill. Kr. Men det er den altsaa ikke; den er steget, ved stadige Udbetalinger er den selvfølgelig steget i den samme Tid, hvor man nu og da har betalt Afdrag; og den androg altsaa i Gaar, den 15. November, den Sum, jeg her har nævnt, hvilket ikke er saa meget langt fra de oprindelig nævnte 12 Mill. Kr. Men, som sagt, man paaskønner i høj Grad indenfor Københavns Kommune, at Staten viser denne Villighed til at betale, og jeg haaber, at Regeringen vil fortsætte dermed. Man skal jo ikke opfatte det, jeg her har nævnt, som nogen Bøbrejdselse; det var elskværdige Henstillinger til dem om paa dette vigtige Omraade at gøre deres Skyldighed overfor en Kommune, der ogsaa skal bruge Penge til lignende Foranstaltninger som dem, Staten har at yde Penge til.

Med Hensyn til det, som jeg, da jeg indledede denne Forhandling paa mit Partis Vegne, sagde var det alt overskyggende, den økonomiske Krise, vi befinder os i, har det vel nok været saaledes, at Befolkningen ventede, at den Rigsdag, der traadte sammen i Oktober, skulde komme til et

Resultat, der bragte Lindring og Bedring i Tilstanden. De, der troede det, og som ventede, at Oplysninger om alt, hvad der nu skulde ske, vilde komme, naar Ministrene tog Bladet fra Munden, er desværre blevet skuffet. Mange Taler har vi faaet, ogsaa nogle om Industrikrisen, paa et vist Tidspunkt ogsaa nogle Løfter; der tog sig ud af noget, naar man læste dem, men det hele er borte igen. Sidste Uge forøgedes Antallet af arbejdsløse med 4 000, saaledes at der nu er 62 000 arbejdsløse her i Landet, og samtidig med at dette oplystes fra de officielle Kontorer, holdt den højtærede Handelsminister i Gaar Aftens sin Tale, der borttog ethvert Haab fra Befolkningen om, at der kunde vindes nogen Bedring ved denne Regerings Hjælp. Vi har faaet forelagt en Lov om Lønedsættelse for saakaldte Nødarbejder, om Nedsættelse af de i Forvejen for lave Understøttelser til arbejdsløse, navnlig til langvarigt arbejdsløse. De arbejdsløses nuværende Understøttelse skal efter den nye Lov, naar den vedtages, fra den træder i Kraft, nedsættes med 1/3. Vi har faaet Tilsagn baade fra den højtærede Landbrugsminister og andre og samtidig fra Arbejdsgiverforeningen om, at Arbejdslønnen skal sættes eftertrykkeligt ned. Men jeg maa paastaa, at denne Tale om Arbejdslønnens Nedsættelse, som vi for øvrigt ogsaa i Aften har hørt af Venstres ærede Ordfører (Brosen) den Tale har ikke ret meget at gøre med sund Samfundskonometri. En stadig Trykken nedad paa Arbejdernes Løn betyder ingen Højnelse af Samfundet, den er til Skade for Samfundet. Det betyder en Svækkelse af Købeevnen og en Svækkelse gennem alle Samfundets Grene, af Erhvervslivet, Næringslivet, Skatteevnen o. s. v. Og saa er der det, at denne Nedsættelse af Arbejdslønnen, som man stadig paaberaaber sig som det eneste Helsemiddel overfor Sygdommen, er aldeles ikke et saadant Middel. En Mand, der formentlig maa siges at kende noget dertil, Direktør Chr. H. Olesen, en af de Ordførere for Industrien, som gennem denne Tid har udtalt sig ved flere Lejligheder, siger saaledes i et Foredrag, der senere er udgivet som Pjece, at „den stærke Fordring til Industrien om at nedbringe Produktionsudgifterne“ — bli a. altsaa Arbejdslønningerne — „forslaar aldeles ikke overfor